

“Carta a una Mestra” és una obra escrita per els alumnes de l’Escola de Barbiana. Barbiana és el nom de quatre cases escampades per les muntanyes de Vicchio, a la vall de Mugello, cap a la part de Florència. És un poble insignificant, però és també, d’ençà d’uns anys i cada dia amb més força, el nom d’una revolució pedagògica la qual, iniciada en un racó de muntanya, testimonia que, a desgrat de tot, moltes coses són possibles encara.

CARTA A UNA MESTRA, posa en crisi l’actual sistema educatiu italià. Denuncia amb força, fins i tot amb violència verbal, la base sociològica classista del sistema, però també proposa uns canvis de natura essencialment revolucionària.

Aquesta obra és de la Col·lecció Nadal, amb el nº 45. Té 128 ppg. Ha estat editada per Hogar del Libro. Es la tercera edició.

D’aquesta mateixa col·lecció n’és “El mestre de Barbiana” de Miquel Martí, testimoni personal de l’experiència de Barbiana i traductor de CARTA A UNA MESTRA, dedicat totalment a l’ensenyament; no ha volgut escriure una simple successió de dates i fets. Ens ofereix, més aviat, el que podríem dir-ne una biografia ideològica: el procés humà de Lorenzo Milani, a partir d’unes experiències i acabant en una gran realització.

“Carta a una Mestra” ha tingut una ressonància evident. És un llibre que ha preocupat i, fins i tot, ha molestat. Un dels temes que ha atret més l’interès de tothom, en col·loquis i taules rodones, ha estat justament el de la personalitat del mestre de Barbiana: l’home que va ser capaç d’imaginar una escola diferent, de realitzar-la i d’exhaurir-hi tota

la seva vida. Qui era el mestre de Barbiana? Aquella Carta se cenyia expressament a l’obra objectiva de Lorenzo Milani. Però calia aquest llibre d’ara per tal de descobrir més plenament la seva figura.

“El socialisme sòlid” de Joan Casals.

Col·lecció Nova Terra. 224ppgs. Editorial Hogar del Libro. 2ª edició.

El seu autor és un dels pocs escriptors catalans que ha crescut en el món de la tècnica. Així, el seu original discurs sobre l’economia, la política, l’ecologia i la sociologia, no neix només de l’anàlisi especulativa, sinó també de l’experiència i l’acció de cada dia dins la ciència aplicada, que és un bon intent d’aproximació al domini de la complexa realitat.

Aquest llibre ens posa davant d’aquells camins, encara inèdits, i d’aquells mitjans, coneguts però oblidats, que ens poden conduir a la nova societat desconeguda.

D’aquesta mateixa Col·lecció nº 18 s’ha publicat NADINA BIS, de Pere Verdaguer. Narrador i crític. Professor i periodista, el qual té més de vint llibres publicats entre poesia i assaig, gramaticals i novel·la. En el camp de la novel·la de ciència-ficció és autor d’obres tan conegudes com EL CRONOMOBIL, EL MIRALL DE PROTOZOUS i LA VEDELLADA DE MISTER BIGMONEY.

Aquesta seva NADINA BIS és una bonica novel·la de ciència ficció.

Un pacífic mestre de Perpinyà tot buscant bolets per la contrada es troba immers, quan menys s’ho espera, en una apassionant aventura que ferma el lector, corprès, amb les sorprenents i insospitades descobertes que va fent, amb els perills amb què s’enfronta, amb la meravella que se li manifesta...

AL PAS DELS DIES

per JOAN DAVID

Tot Art

ROSA NIN

El conjunt de l’obra exposada per Rosa Nin forma una selecció dins el contexte d’un post-Impressionisme. Obra eminentment figurativa que es mou dins un món en què el fenomen realista s’inspira en la conversió de les formes complementant el fenomen espectacular dels colors, dels matisos i fins de les cromatisacions que lluiten interiorment sintetitzant una valoració equilibrada, ni realista en absolut ni idealista en excés.

Per la pintora tot es resol en una vistosa policromia difosa i en possessió d’una visió sensibilisat consequent a la possessió d’uns sentiments tendres secretament articulats i en gradació de transparències, figures femenines en què les imatges s’ajusten en fidelitat expressiva, lliures de contrastos violents.

Davant d’aquesta obra realitzada, la realitat indiscutible del model es situa en un ambient aristòcrata i de bon gust que respon com una partitura musical d’acords justos i melòdics, expressió concreta de bellesa artística. Bellesa que resideix així en la forma com en el color, bellesa que s’integra consequentment a la vitalitat espiritual i a una preparació tècnica conscient que en cap dels moments no es absorvent, si que però realitzada en uns mitjans sòlidament classicistes servidors d’uns fonaments bases ben assimilats.

De l’exposició ja closa crec adient deixar constància de les obres en les quals s’acusa més aquesta relació d’equilibri, unitat, i de fina i gràcil feminitat. Així creiem que són sobresortints en el tal conjunt les rotulades: Contrallum, Arlequí, El Pallaso, Intimitat, Estudi de grisos, Primavera, Noia

amb fruites i el sensible i ben entès retrat de Joan Plans.

GLÒRIA SEGALÀ

Sorpresa davant la selecció d’obres que responen en tot moment a una elegància i bon gust decoratiu; característiques ja iniciades en la Iª exposició realitzada ara fa un any.

Aquesta vegada ha deixat que el tipus “Naïf” hi fos representat en quantitat mínima i valorés millor les possibilitats que sincerament, han passat a ésser dominades per un fer totalment decoratiu essencialment femení, saturant l’ambient pictòric d’un naturalisme ordenat i d’un verisme profundament sentit i teòricament expressat dins unes formes d’arabesc grandiloqüent.

Els temes florals (gairebé dominants), clarifiquen uns camins poèticament dictats amb dibuixos ben apresos esclafats de color, en tot moment centrats a l’objectiu destinat. La sorpresa es presenta en contemplar els retrats, nus de retòrica i entesos en un sentit d’observació personal predominantment dibuixats i perfectament construïts ja sigui amb tons calents o freds.

Quant als paisatges, evolucionen des de la interpretació podríem dir-ne “Naïf” fins en els que, amb no tant d’encert, volen crear uns efectes de primera mà i que no s’aconsegueixen amb plenitud.

Belles Arts

J. SÀNCHEZ

Al seu dia s’ens mostrarà una col·lecció d’escultures en què la personalitat de l’artista es mou dins un estil expressionista i en las quals es descobreix un fons sentimental, lliberat d’un cenyir-se a un mòdul classicista.

L’obra, en conjunt, s’ha re-

Es una gentilesa de

“GALERIES
ROVIRA”

Sant Pere, 22 Tel. 726 19 59
SABADELL

solt amb entesa total entre concepte i forma i usant materials diversos (pedra, metall o fusta) en els quals la força expressiva no desdii de l'idea inspiradora.

Tot Art

MENGUAL CIRAC

Aquest jove artista reusenc, afincat a la ciutat comtal on es titulà de professor de dibuix a la Facultat de Belles Arts de Barcelona i, amb el títol de gravador a la mateixa Facultat, ha exposat una bella col·lecció de la seva obra. Una obra feta amb l'original tècnica *oli i pastell*. Una tècnica mixta que s'empra escassament, tal volta perquè requereix una elaboració més pacient que altri.

Mengual Cirac s'ha presentat per primera vegada a Sabadell -*Tot Art*- i la seva presència ha suscitat elogiosos comentaris, puix la seva obra és ben feta, doncs que el dibuix i color componen un ens harmònic. Es una obra laboriosa executada amb una espontània seguretat, evidenciant el domini que té l'artista.

Així veiem una variada temàtica: paisatge, bodegó i figura. En cadascuna d'elles l'artista es reflecteix amb aquest susdit domini. Hom pot destacar, evidentment, unes determinades obres en cada tema, sense que les altres siguin menyspreables.

Aquest jove artista es dedica plenament al seu art i ho ha amb una exigència notòria i per això mateix crea una obra plausible, reflexiva; manté una expressió vigorosa, ardida, rica de forma i de color. És el seu un llenguatge líric, és d'una poesia rítmica.

L'artista es tradueix fidelment i honestament amb aquesta obra.

Intel.lecte Art.

FREDERIC LLOVERAS

Predomini de paisatges amb temes urbans, en els quals veiem predomini de conseguir resul-

tats fàcils d'interpretar per part de l'espectador mitjà, emprò dignes d'admiració pels qui en diem entesos. Tècnica depurada i visió eminentment selectiva del tema.

Comellas Sala d'Art.

HERVÀS AMEZCUA

L'any 1980 exposà a Sabadell aquest artista d'origen navarrès afincat a Catalunya. En aquells moments vàrem acusar el lirisme obsessionant dels seus quadres. Ara, en aquesta ocasió, ens aferrem a aquells conceptes i veiem ben dibuixat el camí que els dies han reforçat i que allunyen tota visió de còpia servil. L'atmosfera en quasi tots ells contribueix a fer-nos viure diferents moments presos formalment per una matèria pictòrica sensibilitzada, pulcra i emotiva.

Avui, el pintor ens demostra posseir, a més d'una personal creativitat, intel·ligència i ple sentit de responsabilitat.

Pinacoteca Sabadell

MANUEL PAUSAS

Pintor sabadellenc de qui desconeixem l'obra i, per tant, les facultats pictòriques. Avui l'hem entès per primera vegada i veiem que dibuixa i pinta de forma seriosa i no desproveïda d'una especial i personal manera de sentir i expressar el paisatge, infonent-li un esperit selectiu, acusant el conjunt de l'obra comprensió i visió intel·ligent del model, realitzat en encertats punts de mira. Esperem veure en el decurs dels dies si el camí que ara trobem ben dibuixat serà o no consolidat.

Galeries Rovira.

TORNERO

Retrats i paisatges en un conjunt de més de 30 obres exposades, componen un modulad sistema, que valora suficientment les execucions, resoltes amb un sentit netament pictòric, i en les quals les interpretacions equilibren al dibuixant i

al pintor que se'ns descobreix amb domini d'ofici i que pinta honestament des de l'encàrrec a la creació independent.

Cau d'Art

F. VIDALLER

La pintura de Vidaller, pintura preciosista a l'estil d'un Martí Alsina o un Torrecasana. Pintura intel·ligent i aferrada a uns conceptes avui dissortadament massa oblidats; resolta amb una gran quantitat d'afectes al paisatge quiet, paisatge que podria servir de fons en una escenografia teatral d'ultims de segle passat, enriquida per una experimentació estudiada en la qual s'aprofiten totes les recerques de les noves orientacions pictòriques. Una visió romàntica del paisatge expressat tècnicament i afiançant-se a uns principis bàsics plens de responsabilitat i intel·ligència; pintura dictada conseqüent a un intens enamorament dels temes.

Cau d'Art

P. COLLDECARRERA

Pintura descriptiva, lluminosa, realista, que posseix una visió fotogràfica realitzada acceptant com si fos una altra natura, amb una il·lusió personal i un sentit de selecció que en reproduir la imatge del paisatge no ho fa simplement com a fet documental i sí en virtut d'un convencionalisme preconcebut que fa devenir visió particular i moment d'emoció artística el conjunt plasmat, ordenat i reproduït, lliberant-lo de tot servilisme. El pintor ha fet un joc constructiu en què el dibuix, el color i prevalentment el punt de vista són coautors d'una nova i particular imatge; amb ella s'ha creat l'obra que mirem francament emocionats.

Cau d'art

ANTONIO HEREDERO

Pintor aquarellista, dins d'un naturalisme descriptiu i

equilibrat que comunica intima satisfacció al qui contempla la seva obra. Obra realitzada amb un dibuix equilibrat i segur i en la qual el color diu a l'unison una missió específica. Dins la serenitat formalística podem entreveure un lirisme penetrant i una actitud pictòrica de plena dicció.

Un conjunt, en fi, que al preciosisme del fer ajusta l'espontaneïtat de la interpretació de la vida amb naturalitat i ben lluny de la servitud.

Agrupació Narcís Giralt

JAUME MERCADÉ

El Departament d'Art d'aquesta Agrupació, seguint el cicle de les demostracions pictòriques que organitza a càrrec d'artistes locals, entre els quals cal citar Ramon Noé, Lluís Molins de Mur i tants d'altres, el propassat dia 26 de març el pintor -i polifacètic- Jaume Mercadé realitzà una demostració de pintura postimpressionista.

Així vam poder admirar la seva gran habilitat en la concepció i realització d'obres dintre l'estil d'un Cezanne, Gauguin i Van Gogh.

I ho ha fet amb una senzilla destresa, amb una fàcil habilitat i, el més notable encara: donant una transcripció ben plausible.

Aquest artista té un domini agut per aquestes transcripcions, puix hom li recorda aquella exhaustiva "mostra" tan heterogènia que realitzà entorn el Castell de Can Feu. Va imitar tots els estils, assolint un treball encomiàstic.

Jaume Mercadé és un home inquiet i batega amb els pinzells a les mans. Semblen, aquells, una prolongació dels seus propis dits. Amb ells dona la impressió que practica un joc -un joc de mans?... No és pas un simil escabellat, puix sembla talment un mag que és capaç no ja de treure un conill d'un barret de copa alta, ans "un Van Gogh"... I tot això ho fa amb aquest seu peculiar tarannà, com el qui no fa res... ●

Es una gentilesa de

GISBERT Art

Carrer del Sol (General Mola),3 - Tel. 725 43 69 SABADELL

JOC INCERT

Agafa un somni de la baralla
de les nits i mira qui arrossega
els camins de la mà.

El món dels altres i l'atzar
que el fa molt més llunyà
no jugaran.

Escapça les hores amb respecte
retroba el destí del vespre
ben aviat.

Retorna als orígens incerts,
juguesca entre nauis que tens,
i deixa l'equanyar.

Josep Milla i Masoliver

PRENDRIA UN PINZELL

En aquesta paret tan blanca,
de punta a punta, en línia recta,
hi traçaria una ratlla prima,
una ratlla de color negre.

Tindria, així, dues bandes blanques,
en una hi dibuixaria un arbre
i en l'altre el cos d'una persona,
que hauria procurat bell i nu.

Just a l'inici de la ratlla,

-i, sigui quin sigui el seu inici-!

hi posaria una taca vermella,

una amb forma un poc estrellada,

i hi lliscaria del mateix color

una lleu pinzellada corba,

que uniria taca, arbre i cos.

Entre l'arbre i la taca, un núvol

de color gris foradat pel blanc.

Tot seguit me n'aniria lluny.

Deixaria que es fessin prou grans.

Tindria al capdavant d'uns dies,

necessàriament un capvespre

i, si els colors no haguessin canviat,

sentiria novament el goig

d'estimar, malgrat tot, la vida;

l'extraordinària pinzellada

dels dits de la naturalesa,

prodigi del teu rostre canviant.

Francesc Brunet i Llobet

TINTA BLANCA

Aquest full no traspua els meus mots,

com si una blanca opacitat

els retingués. Poema mut,

tal vegada el que cerco

(car, si mai no es pot dir allò que es busca:

no és millor no voler expressar res amb els mots?

Ja que, amb ells, l'expressió és ben difícil;

no dir res és, però, ja impossible.

Davant la impotència, em cal tancar el parèntesi).

Aquests mots no em traspuen el full,

com si una blancor opaca

els emmudís. Poema blanc,

tal vegada el que busco,

poema del Res en el buit cec del signe,

com tinta ben blanca en la línia del vers.

